

Arrest

nr. 69 303 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Eeklo, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Eeklo van 18 juli 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. STERCK, die loco advocaat S. DE CANCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekster dient op 25 februari 2011 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn.

1.2 Op 18 juli 2011 beslist de burgemeester van de stad Eeklo tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 3 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring

tot inschrijving / verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 25.2.2011 (datum) door {...}, geweigerd.

Reden van de beslissing (2):

(x) Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. (1). Volgende gevraagde attesten werden niet voorgelegd: attest onvermogen N. {...}, bewijs storting in het verleden van D.D. {...} aan N. {...}, bewijs inkomen van D.D. {...}, bewijs niet ten laste OCMW, bewijs van ziekteverzekering N. {...}

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Onder het punt 2.1. in het verzoekschrift stelt verzoekster:

“2.1. Eerste middel

Doordat de het gemeentebestuur van Eeklo stelt dat verzoekster niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Dat verzoekster in bijlage nogmaals het bewijs voorlegt m.n. afschrift van de beslissing van het Bijzonder Comité voor de Sociale Dienst dd. 19/04/2011 dat verzoekster geen leefloon geniet van het OCMW (stuk 3).”

3.1.2. In haar nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat het eerste middel van verzoekster onontvankelijk is daar dit niet beantwoordt aan de voorwaarden, met name een duidelijke omschrijving van de rechtsregel die geschonden wordt geacht.

3.1.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Het betoog van verzoekster beantwoordt geenszins hieraan. Samen met de verwerende partij dient vastgesteld dat verzoekster nalaat aan te geven welke rechtsregel of beginsel zij geschonden acht door de bestreden beslissing. Het komt niet aan de Raad toe om uit dergelijk betoog de door verzoekster geschonden geachte rechtsregels of -beginselen te gaan distilleren. De exceptie van de verwerende partij ter zake is gegrond. Het eerste middel is onontvankelijk.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoekster citeert artikel 8 EVRM en meent dat dit artikel geschonden is doordat de bestreden beslissing haar het verblijfsrecht ontnemt terwijl zij in België een gezin vormde met haar partner. Verzoekster heeft een kind met de Belgische nationaliteit uit een vorige relatie en stelt dat het niet de bedoeling kan zijn dat zij hiervan gescheiden wordt. Door de bestreden beslissing kan zij ook niet langer samenwonen met haar partner en zoontje.

3.2.2. Wat de schending van artikel 8 EVRM betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Derhalve kan de schending van artikel 8 EVRM niet dienstig aangevoerd worden (RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866; RvS 25 maart 2004, nr. 129.737).

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt in essentie dat er, gelet op haar achtergrond, een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de beslissing zelf. Verzoekster verwijst nogmaals naar haar relatie met een Belg waaruit een kind is voortgekomen. Verzoekster meent dat, gelet op haar jonge leeftijd en het feit dat ze zich momenteel volledig integreert, het niet redelijk is dat haar verblijfsrecht wordt afgenomen en het kind wordt verplicht bij één ouder op te groeien.

3.3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

De Raad herinnert eraan dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet voorziet dat welbepaalde familieleden van de burger van de Unie aanspraak kunnen maken op gezinshereniging. Als familielid van de burger van de Unie kunnen worden beschouwd (artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°) de bloedverwanten in opgaande lijn die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen in verband met gezinshereniging van familieleden van een burger van de Unie ook van toepassing zijn op familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen. Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, met de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

Artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.”

De Raad stelt verder vast dat artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt dat het gemeentebestuur een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kan weigeren indien niet alle vereiste bewijsdocumenten werden voorgelegd of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft.

In casu dient verzoekster op 25 februari 2011 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Uit de stukken van het administratief dossier, met name de bijlage 19ter blijkt dat aan verzoekster, gelet op artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, terecht gevraagd wordt om ten laatste op 25 mei 2011 en aldus binnen een termijn van drie maanden een *“Attest onvermogen van de vreemdeling, bewijs storting in het verleden van de Belgische onderdaan aan de vreemdeling, bewijs inkomen Belgische onderdaan, bewijs dat men niet ten laste is/was van het OCMW, bewijs ziekteverzekering van de vreemdeling”* in te dienen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster het verblijfsrecht geweigerd werd in toepassing van artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit, omdat zij heeft nagelaten binnen de gestelde termijn de noodzakelijke documenten over te leggen. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. De Raad kan dit geenszins kennelijk onredelijk achten. Het betoog van verzoekster, dat zich bovendien voornamelijk lijkt toe te spitsen op een verwijdering uit het Rijk, hetgeen zoals reeds gesteld bij de bespreking van het tweede middel, niet dienstig is nu de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, kan hieraan geenszins afbreuk doen.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster betoogt in essentie dat het nadeel dat haar berokkend wordt door de bestreden beslissing niet evenredig is met het voordeel in hoofde van de overheid. Verzoekster stelt dat zij geen financiële steun geniet van de overheid zodat deze ook geen enkel voordeel heeft bij haar verwijdering.

3.4.2. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is. De Raad verwijst dienaangaande naar zijn bespreking van het derde middel waaruit blijkt dat de bestreden beslissing in alle redelijkheid genomen werd.

Verzoekster voegt thans een attest bij haar verzoekschrift waaruit moet blijken dat zij geen OCMW-steun geniet. De Raad dient echter op te merken dat dit document niet werd overgemaakt aan de verwerende partij in het kader van de verblijfsaanvraag en verzoekster dit stuk pas voor het eerst aanbrengt in het kader van huidig beroep. De verwerende partij kon dan ook geen rekening houden met dit attest bij het nemen van de bestreden beslissing en kon dit document niet betrekken bij haar motivering. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij hiermee geen rekening heeft gehouden. Zij dient derhalve te worden bijgetreden waar zij stelt dat voor wat betreft de beoordeling van de wettigheid van aan administratieve rechtshandeling slechts rekening kan worden gehouden met de feitelijke en juridische gegevens die haar gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestuursbeslissing. In de mate overigens dat verzoekster middels deze argumentatie en middels een stuk dat thans wordt bijgevoegd doch niet ter kennis werd gebracht van de verwerende partij, de Raad uitnodigt om over te gaan tot een nieuwe beoordeling van haar aanvraag, dient erop gewezen dat de Raad hiertoe niet bevoegd is. De Raad kan enkel nagaan of het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. In casu is niet aannemelijk gemaakt dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten verzoeksters aanvraag te weigeren. Het betoog van verzoekster, dat zich weerom toespitst op een verwijdering uit het Rijk, hetgeen in casu niet aan de orde is, kan aldus geenszins afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER